

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2006 r. — Wesergold Getränkeindustrie przeciwko OHIM — Lidl Stiftung (VITAL&FIT)

(Sprawa T-111/06)

(2006/C 143/64)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co KG (Rinteln, Niemcy) (*Przedstawiciele:* P. Godenbaum, T. Melchert i I. Rohr, advokaci]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 16 lutego 2006 r. (R 3/2005-2) oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „VITAL&FIT” dla towarów z klasy 32 (zgłoszenie nr 1 457 951)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeczcie: Lidl Stiftung & Co. KG.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeczcie: niemiecki słowny znak towarowy „VITAFIT” nr 1 050 163 dla towarów z klasy 32.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania

Podniesione zarzuty: niewłaściwa ocena przedmiotu odwołania przez Izbę Odwoławczą [art. 62 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾]; naruszenie prawa do bycia wysłuchanym oraz obowiązku uzasadnienia [art. 73 rozporządzenia (WE) nr 40/94]; naruszenie obowiązku uwzględnienia okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych w terminie (art. 74 rozporządzenia (WE) nr 40/94); naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ nie występuje prawdopo-

dobieństwo wprowadzenia w błąd między spornymi znakami towarowymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2006 r. — Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-115/06)

(2006/C 143/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening (Oslo, Norwegia), Norske Sjømatbedrifters Landsforening (Trondheim, Norwegia), Salmar Farming AS (Frøya, Norwegia), Hydroteck AS (Kristiansund, Norwegia), Hallvard Lerøy AS (Bergen, Norwegia), Lerøy Midnor AS (Hestvika, Norwegia) [*Przedstawiciele:* advokaci B. Servais i T.S. Paulsen]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 85/2006 z dnia 17 stycznia 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, będący norweskimi producentami, hodowcami i eksporterami łososia lub podmiotami reprezentującymi takie przedsiębiorstwa wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 85/2006 z dnia 17 stycznia 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii⁽¹⁾ (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), ponieważ ich zdaniem narusza ono szereg artykułów rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽²⁾ (zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem”).

W toku procedury prowadzącej do wydania zaskarżonego rozporządzenia służby Komisji zgodziły się zamienić cła ad valorem na minimalne ceny przywozowe, co zostało potwierdzone w zaskarżonym rozporządzeniu.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą, że kontrola wyrwykowa norweskich producentów eksportujących, ograniczona do producentów dokonujących wywozu i wykluczająca niedokonyjących wywozu hodowców i niezajmujących się produkcją eksporterów, nie była wymierna dla struktury gałęzi norweskiego przemysłu dotyczącej łososia, oraz była niespójna z poprzednimi decyzjami w przedmiocie kontroli wyrwykowej norweskiego rynku łososia.

Ponadto, skarżące podnoszą, że pozwana nie zastosowała zasady niższego cła zawartej w art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Zdaniem skarżących średni ważony margines dumpingu był niższy od średniego ważonego marginesu szkody, a zatem minimalna cena przywozowa i nałożone cło powinny być zostać ustanowione na podstawie średniego ważonego marginesu dumpingu, a nie na podstawie średniego ważonego marginesu szkody. Co się tyczy obliczenia minimalnej niedumpingowej ceny przywozowej skarżące utrzymują, że zastosowanie do celów przeliczenia NOK na EUR trzyletniego średniego kursu wymiany zamiast średniego kursu wymiany w okresie objętym dochodzeniem sztucznie zawiżyło minimalną niedumpingową cenę przywozową.

Poza tym skarżące twierdzą, że minimalna niedumpingowa cena przywozowa dla filetów z łososia nie została oparta na reprezentatywnych danych, a także, że została ustalona z naruszeniem art. 3 ust. 5 i art. 20 rozporządzenia podstawowego oraz z naruszeniem zasad dobrej administracji, uzasadnionych oczekiwań oraz prawa do obrony.

Wreszcie, skarżące zwracają uwagę, że ocena szkody i jej przyczyn jest błędna. Po pierwsze, dokonując analizy szkody pozwana oparła się na całości przywozu jako „przywozie objętym dumpingiem”, nie zważając na fakt, że jedno z przedsiębiorstw zostało uznane za niestosujące praktyk dumpingowych. Po drugie, wyraźny spadek średnich cen sprzedaży w przemyśle wspólnotowym był wynikiem nie przywozu, lecz przeliczeń GBP na EUR, gdyż wszyscy objęci kontrolą wyrwykową wspólnotowi producenci prowadzili działalność w Zjednoczonym Królestwie. Po trzecie, pozwana nie dokonała w sposób prawidłowy oceny wpływu, jaki rosnące koszty produkcji we Wspólnocie mogły mieć na sytuację wspólnotowego przemysłu.

(¹) Dz.U. 2006 L 15, str. 1.

(²) Dz.U. 1996 L 56, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2006 r. — DeTeMedien przeciwko OHIM (suchen.de)

(Sprawa T-117/06)

(2006/C 143/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DeTeMedien Deutsche Telekom Medien GmbH (Frankfurt, Niemcy) (Przedstawiciele: J. Fesenmair i I. Gehring, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 stycznia 2006 r. w postępowaniu w sprawie odwołania R 287/2005-1

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „suchen.de” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 38 i 42 (zgłoszenie nr 3 915 329)

Decyzja eksperta: częściowa odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania

Podniesione zarzuty: Znak towarowy przedstawiony do rejestracji posiada charakter odróżniający i nie jest wyłącznie opisowy; w konsekwencji jego rejestracja nie napotyka na jakąkolwiek z bezwzględnych podstaw odmowy przewidzianych w art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr40/94 (¹).

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1)